

THƠ SÁU CÂU của MAI-HUYỀN-NGA

(Loại Thơ Thất Ngôn Lục Cú.)

Thơ Mai-huyền-Nga.

Mai-huyền-Nga đã tạo nguồn thơ,
Lục Cú Thất Ngôn thật bất ngờ,
Thời trước bao Người tìm chẳng thấy,
Bây giờ Thiên hạ đọc hàng giờ.
Sáu câu gom ý Đề tài muốn,
Khởi, Thuyết, Kết: ba cặp đón chờ,

Thơ Thất Ngôn Lục Cú.

Cái loại Thất Ngôn Lục cú này,
Mong ngày hiện diện gặp cơ may.
Song Đầu ứng biến tìm lời nhẹ,
Cặp Giữa nhu cầu chọn ý hay.
Đôi cuối lựa câu tăng giá trị,
Làm cho phong phú nghĩa trình bày.

Cám ơn.

Cám ơn Thi Hữu, Vợ cùng Con,
Bè Bạn, Anh Em mất hoặc còn.
Liên tục cố công lo cố võ,
Thường xuyên gắng sức để tô son.
Thất Ngôn Lục Cú ra đời chậm,
Đừng kể Thơ Già cảm thấy non.

Độc Tâm Hồn Cao Thượng.

TÂM trí mở mang thật bất ngờ,
HỒN như bay bổng tựa như mơ.
CAO nhân dẫn dắt tìm chân lý,
THƯỢNG để đẩy đưa cặp bến bờ.
Dịch Giả: Hà-mai-Anh xuất chúng,
Tâm Hồn Cao Thượng quả huyền cơ.

Bốn Mùa.

Bốn Mùa liên tiếp rải trong năm,
Xuân, Hạ, Thu, Đông thứ tự năm.
Xuân đến cỏ cây phô sức sống,
Hè về hoa cỏ ngỏ lời thăm,
Thu qua lá rụng vàng muôn nẻo,
Đông tới không gian hóa lạnh căm.

Xuân về.

Xuân về hoa nở khắp nơi,
Tạo cảnh nên thơ đẹp tuyệt vời.
Vạn sắc tràn lan đi mọi nẻo,
Muôn màu tô điểm tới chân trời.
Lá xanh, bông thắm đua trong gió,
Mơn mớn nụ hoa dáng lá loi.

Mùa Xuân.

Mai vàng bung cánh lúc sương tan,
Huyền bí bao quanh tới lúc tàn.
Nga trắng bông bênh trên mặt nước,
Trời xanh phong tỏa khắp không gian.
Mùa Xuân mang đến niềm vui mới,
Cảnh đẹp, thanh bình, mộng chứa chan.

Cảnh Xuân.

Trời trong nắng ấm gió hây hây,
Ong Bướm tìm hoa thấy cả bày.
Nghiêng ngả cánh kia in bụi cỏ,
Chập chờn thân nọ lượn lùm cây.
Vung vòi hút mật nơi bông thắm,
Chân bám rung rinh tựa ngắt ngày.

Đón Xuân (1)

Mai, Đào nở rộ đón Xuân sang,
Đám Cúc, Giò Lan cũng rộn ràng.
Sắc thắm nắng tô đời sán lạn,
Màu tươi tăng nhịp sống thênh thang.
Nơi nơi cây trái phô đầy quả,
Khắp chỗ hương hoa tỏa nhẹ nhàng.

Đón Xuân. (2)

Đón Xuân nhộn nhịp pháo vang xa,
Khí thế hân hoan đến mọi nhà.
Đây đó dãy dài lời chúc tụng,
Nơi nơi tràn ngập khúc hoan ca.
Cộng Đồng Người Việt không quên gốc,
Xứ lạ Quê Người vẫn Tết Ta.

Xuân buồn.

Năm tàn ngày tháng cũng tàn theo,
Mấy chục Xuân qua chạy cái vèo.
Bạn cũ xa gần sao mất dạng,
Tri âm viễn cận lại leo teo.
Ngồi nhìn mây trắng bay lơ lững,
Nghĩ đến tương lai thấy chán phèo.

Xuân cảm.

Chờ gió đưa tin cửa chẳng cài,
Đêm về thao thức nhớ thương Ai,
Non sông ý Tết luôn sâu đậm,
Đất nước tình Xuân khó nhạt phai.
Xứ lạ Giao thừa treo pháo đỏ,
Quê người Năm mới cắm hoa Mai.

Xuân thứ Hai.

Tháng Giêng Hoa đẹp đón Xuân sang,
Tháng Bấy Xuân Hai rợp Lá vàng.
Hoa đẹp ngậm sương gom gió mát,
Lá vàng phơi nắng đón thanh thang.
Lá, Hoa tiêu biểu từng thời điểm,
Dù trước hay sau cũng rộn ràng.

Tết.

Tết đến đem vui viếng mọi nhà,
Đón Xuân tràn ngập khúc hoan ca.
Mai tươi phô sắc bung toàn diện,
Đào thắm khoe màu nở tối đa.
Không khí giao hòa cây nẩy lộc,
Chào mừng năm mới pháo vang xa.

Chúc Tết.

Năm mới Tôi xin chúc mọi Người,
Bình yên, may mắn, mãi vui tươi.
Tuổi Đồi thêm tí đừng buồn nhé,
Nội Ngoại lên ngôi hãy mỉm cười.
Xuân đến rồi đi nhưng trở lại,
Người đi đi biệt lúc mười mười.

Mâm ngũ quả.

Cái Mâm ngũ quả ở Quê Ta,
Từ Bắc, Trung, Nam xin kiểem qua.
Ngày Tết kiểem tìm dâng Tổ Phụ,
Giao Thừa bày biện rước Ông Bà.
Bao gồm: Dừa, Đủ, Soài, Sung, Mãng,
Vải, Bưởi, Chôm chôm, Chuối, Quít, Na.

Tết buồn.

Tết nhất làm chi chỉ gọi buồn,
Thương thân tủi phận lệ sầu tuôn.
Gia Đình chìm đắm trong đen tối,
Con Cháu lần quên cả cội nguồn.
Thế hệ tương lai mà quá bất,
E rằng Tổ Nghiệp sẽ đi luôn.

Tết xa Quê.

Nỗi buồn xa Xứ mãi khôn vơi,
Ngó trước nhìn sau chỉ thấy Trời.
Đón Tết đi làm không dám nghĩ,
Mừng Xuân đến sở chẳng hề lời.
Giao Thừa ngủ sớm mai cây tiếp,
Chẳng biết bao giờ mới thành thời.

Tết tha hương.

Mỗi khi Tết đến dạ vương buồn,
Kỷ niệm chất đầy được dịp tuôn.
Nỗi nhớ khuyên can đừng lạc hướng,
Niềm thương nhắc nhở chớ quên nguồn.
Đón Xuân lấy lệ trong thâm lặng,
Nên pháo Giao Thừa cũng vắng luôn.

Nhớ Xuân xưa.

Tết nơi Xứ lạ nhớ Xuân xưa,
Hợp mặt Giao Thừa để đón đưa.
Mừng Một xuất hành khoe áo mới
Đầu Năm mừng tuổi tỏ dư thừa.
Trai thanh, Gái lịch đi chùa lễ,
Xin quẻ coi xem vận tới chưa.

Nắng Hè.

Hè về mọi chỗ nắng chang chang,
Hoa Phượng đua phô sắc đỏ vàng.
Lớp học trống trơn không tiếng động,
Sân trường vắng lặng thiếu âm vang.
Bóng cây buồn bã ôm chờ đợi,
Ba tháng lê thê chất rãnh rang.

Buổi trưa Hè.

Trưa Hè chim chóc biếng lao xao,
Không khí hầm hun ngọt ngọt sao.
Trong sáng bầu Trời coi biển rộng,
Âm u rừng thẳm ngó trời cao.
Thời gian say nắng qua chậm chậm,
Cát nóng nung Người khiếp biết bao.

Đêm Hè.

Đêm Hè nóng nực suốt canh trường,
Phe phẩy quạt nan đuổi nhớ nhung.
Đèn chiếu lơ là trong phố vắng,
Trăng soi hờ hững khắp con đường.
Tâm tư cảm thấy buồn man mác,
Khiến cảnh cô đơn ngập chán chường.

Hè buồn.

Sân Trường mới vắng Học Trò thôi,
Cảnh tượng buồn tênh đã hiện rồi.
Phượng đỏ lơ là gom nắng tới,
Lá xanh thờ thẩn vớt mây trôi.
Trống kia bật tiếng chờ tay gõ,
Khắp lớp bụi rơi phủ chỗ ngồi.

Mùa Hoa Phượng.

Phượng đỏ: Hè về gieo vắn vương,
Buồn vui tràn ngập khắp sân trường.
Sắc Hoa ươm thắm hòa tình Bạn,
Màu Lá tươi xanh chứa mộng thường.
Xa mái trường xưa lòng bịn rịn,
Chân đi, lòng ở tách đôi đường.

Mùa Phượng nở.

Mỗi lần Phượng nở đến đưa tin,
Đôi ngả làm Ta ngẩn lệ nhìn.
Lúng túng khi ghi vào bút ký,
Ngập ngừng lúc gặp hỏi hình xin.
Tâm tư man mác buồn vô cố,
Cảnh vật thoáng qua sắc mãi in.

Trường xưa.

Trường xưa đứng xững mặt buồn so,
Bảng ó, tường loang vụn mỗi lo.
Cánh Phượng lác lư trên nắng Hạ,
Tán Bàng nghiêng ngả giữa mưa to.
Sân trường lặng lẽ gom sương rụng,
Dãy lớp tràn lan bóng Học Trò.

Trường xưa ơi.

Chốn cũ Trường ơi đã thế nào,
Khang trang, lợp xụp, thấp hay cao.
Tán Bàng che nắng còn cao ngạo,
Cánh Phượng phơi sương vẫn ngọt ngào.
Tình nghĩa Thầy Trò nay tản mát,
Muốn gom thật sự phải làm sao.

Mùa Thu.

Mùa Thu khoe sắc khắp nơi nơi,
Giăng mắc nằm phơi nắng mặt Trời.
Cây cối lưa thưa hoàng diệp rụng,
Đường đi tràn ngập lá vàng rơi.
Núi non, sông nước đua trang điểm,
Khiến cảnh nên thơ đẹp tuyệt vời.

Cảnh mùa Thu.

Thu về lại thấy lá vàng bay,
Cây cối trơ thân ngó tháng ngày.
Nắng sớm trông chờ mây trắng tới,
Mưa chiều ngóng đợi gió heo may.
Trăng Thu vắng vặc in hình bóng,
Giun đé đi tìm giấc ngủ say.

Thu nhớ.

Nhìn áng mây trôi luống thờ dài,
Thu về sầu rụng dính bờ vai.
Sắc nâu phủ kín niềm tâm sự,
Màu úa bao trùm nỗi nhớ Ai.
Mặt đất lá vàng rơi xếp lớp,
Khiến lòng tiếc nuối khó nguôi ngoài.

Thu tàn.

Thu đi mặc lá rụng đầy đường,
Lăn lóc, chất chồng thật đáng thương.
Vàng úa tìm quên gom nắng quái,
Xạm đen kiếm mộng bám màn sương.
Bốn Mùa buồn nhất Mùa Thu Chết,
Sơ xác ôm sầu ngó lệ vương.

Thu tha hương.

Nơi Quê chắc hẳn cũng đang Thu,
Rải lá vàng rơi xuống mọi khu.
Ngày tới nắng hun dòn bánh trắng,
Chiều về gió thổi xoáy con cù.
Tha hương ôm mối sầu ly cách,
Cảnh đó Người sao vẫn mịt mù.

Thu nhớ Quê.

Hễ Thu về lại nhớ Quê hương,
Ngắm lá vàng rơi phủ mặt đường.
Tình cảm đông đầy khôn để mát,
Tâm tư chất đọng khó làm vương.
Tắm thân viễn xứ lòng cô quạnh,
Đầu óc u hoài ngập sót thương.

Mùa Thu Hà-Nội.

Hà-Nội Mùa Thu thật dễ thương,
Phố phường im lặng bất bình thường.
Tháp Rùa in bóng đèn mây trắng,
Đám lá lác rơi phủ mặt đường.
Quang cảnh màu vàng giăng khắp ngõ,
Khiến lòng chạnh nhớ mối tơ vương.

Lá rụng về cội.

Thu đi bắt lá phải lia cành,
Đem phủ màu vàng thế sắc xanh.
Gió thổi lướt qua là tản mát,
Nắng hun phút chốc đã dòn tanh.
Rụng rơi về cội theo Qui luật,
Cây đợi Xuân về nảy lộc nhanh.

Mùa Đông.

Ngoài song hoa tuyết vũ mê say,
Tháp thoáng ngọn cây ngóng gió lay.
Mặt đất phủ lên màu trắng toát,
Bầu trời giăng kín đám mây bay.
Đông về lạnh lẽo đem buồn tới,
Vạn vật chìm trong giấc ngủ ngày.

Đêm Đông.

Đêm đông hơi lạnh ngấm đôi vai,
Ngăn cản tim côi đón mộng dài.
Tuyết trắng phủ dày che quá khứ,
Thông xanh bao kín chặn tương lai.
Không gian đồng lõa luôn im lặng,
Kỷ niệm mờ dần với nắng mai.

Tuyết rơi.

Ngoài sân bông tuyết rủ nhau rơi,
Màu trắng vô tình phủ mọi nơi.
Hơi lạnh ngấm ngấm tăng giá buốt,
Không gian găng gượng dấu sầu vơi.
Mái hiên nặng trĩu niềm lo lắng,
Nôn nóng mau mau thấy mặt trời.

Giáng Sinh.

Mùa Đông tuyết phủ trắng nơi nơi,
Khiến cảnh Giáng Sinh đẹp tuyệt vời.
Đèn chiếu chói chan chờ đón Chúa,
Thông reo vi vút phụ Người đời.
Nhân gian vui vẻ ngưng buồn bán,
Đoàn tụ ca vang mắt sáng ngời.

Gái Xuân. (1)

Gái Xuân má đỏ tựa Đào Tiên,
Đôi mắt trào dâng ánh dịu hiền.
Tà áo trinh nguyên xua mệt nhọc,
Tóc mây tinh khiết đuổi ưu phiền.
Tiếng cười phân phát nguồn vui tới,
Hòa với không gian tỏa khắp miền.

Độc ẩm.

Gió Xuân thổi mát cổ cùng cây,
Đầy đó cánh hoa nát rụng đầy.
Mây nọ lững lờ giăng lặng lẽ,
Chim kia ríu rít trải vui lây.
Nhìn trăng nâng chén nghêu ngao hát,
Tủi phận mong sao mãi ngắt ngày.

Chiếc lá vàng.

Lặng nhìn gió thổi lá vàng bay,
Lăn lóc loanh quanh ở chốn này.
Bụi cát bám theo chia cực nhọc,
Sương mù bao bọc chặn chua cay.
Úa vàng tất rụng, đời là thế,
Trái đất kia già vẫn phải quay.

Rằm tháng Tám.

Đêm rằm tháng Tám ở Quê hương,
Trăng sáng tràn lan khắp ngã đường.
Con nít rước đèn đi khắp chỗ,
Đầu lân dục trống lựa doanh thương.
Trẻ, Già, Trai, Gái đều vui vẻ,
Ăn bánh Trung Thu đón mộng thường.

Ngoạn cảnh.

Thắng cảnh Thiên nhiên đẹp quá trời,
Rừng xanh, núi thẳm đón mưa rơi.
Hoàng hôn gom nắng đem đi dẫu,
Đêm xuống ôm sương rải khắp nơi.
Mọi vật nhìn chung như bức ảnh,
Điểm tô màu sắc giúp vui đời.

Ngàn năm mây bay.

Mây bay thơ thẩn giết thời gian,
Bất kể ngày đêm vượt núi ngàn.
Nương gió lên cao khôn cản lại,
Gom hơi lẳng đọng khó khua tan.
Ngàn năm vạn vật dù thay đổi,
Mây vẫn còn bay chẳng chút than.

Nắng Chiều.

Nắng Chiều rơi rớt lúc hoàng hôn,
Cổ bám theo đuôi đợt sóng dồn.
Thấp thoáng cánh chim bay vội vã,
Lựa thưa thuyền cá lái bòn chồn.
Đảo xa, Ghềnh đá ôm cô quạnh.
Vạn vật sinh tồn nếu khéo khôn.

Uống Trăng.

Chén trà hứng trọn mặt trăng tròn,
Nhấp ướm bờ môi đã thấy ngon.
Vị chát xua tan màn ẩm đậm,
Mùi thơm làm dịu cảnh hao mòn.
Gió, Mây ủa tới đòi tham dự,
Ca tụng Nhân tình dạ sắt son.

Nước Tôi.

Việt-Nam đất nước Quê hương Tôi,
Từ Bắc tới Nam đón sóng nhời.
Cát trắng chạy dài gom nắng chiếu,
Biển xanh trải rộng hứng mây trôi.
Chiều tà từng đám chim về tổ,
Cảnh đẹp nhìn qua nhớ mãi thôi.

Làng Tôi.

Làng Tôi san sát mái nhà tranh,
Có lũy tre xanh lượn bọc quanh.
Vất vả cần cù Thân Phụ Lão,
Vui chơi thong thả Mái Đầu Xanh.
Trẻ, Già, Trai, Gái luôn vui vẻ,
Xẻ ngọt, chia bùi chẳng ghét ganh.

Hồ Gươm.

Hồ Gươm lơ đãng ngó Trời Mây,
Chim viếng Tháp Rùa có cả bày.
Sóng nghịch xua tan thân liễu rủ,
Gió đùa lay động lá trên cây.
Sương lam đôi lúc buông màn sớm,
Dựng cảnh mơ hồ tạo ngắt ngày.

Tháp Rùa.

Tháp Rùa ngày tháng hứng sương mai,
Soi bóng Hồ Gươm thấy miệt mài.
Xuân, Hạ muôn hoa bung tứ phía,
Thu, Đông vạn lá rụng hàng dài.
Đúng là cảnh đẹp trong muôn một,
Có nước và mây giúp triển khai.

Phố Đêm.

Phố Đêm lặng hứng ánh đèn rơi,
Trong khoảng không gian thiếu mặt trời.
Cây ngủ im lìm ôm bóng tối,
Người đi lẫm lũi trút sầu vơi.
Tình mơ quán quít tìm hơi ấm,
Gió lạnh khô môi khép miệng đời.

Màn Đêm.

Màn Đêm buông xuống phủ muôn loài,
Lặng lẽ bao trùm để tác oai.
Mặc kệ không gian can lộ diện,
Bất cần giờ giấc chặn công khai.
Trong ngoài, Sau trước hòa đen tối,
Hành suốt canh trường tới sáng mai.

Bóng Hình.

Hình là thực thể, Bóng như sương,
Tuy giống thực ra khác ít đường.
Hình bám chân trời, Mây né đỉnh,
Bóng in mặt nước, Nắng tìm vương.
Hiện Hình thì Bóng kề bên cạnh,
Gặp gió hay mưa cũng chẳng nhường.

Biển.

Biển rộng nên thơ đẹp tuyệt vời,
Trải dài hừng trọn cả bầu trời.
Trên Mây lữ lượt chờ soi bóng,
Dưới Sóng xô nhau tạo bọt chơi.
Chôn dấu thời gian nơi bãi cát,
Giúp đời đêm đến rút sâu vơi.

Hoa Thủy Tiên.

Nhụy vàng, Bông trắng, Lá xanh tươi,
Ngâm nước ngày đêm vẫn mỉm cười.
Hương sắc nhẹ nhàng: Hoa chóng nở,
Dáng hình thanh nhã: Gái đôi mươi.
Rung rinh khi gió lượn quanh gốc,
Như muốn vui Xuân với mọi Người.

Hoa Ngọc Lan.

Ngọc Lan có nụ đáng con thoi,
Trong chứa nhị vàng bọc nải vôi.
Từng cánh bung ra tung mát dịu,
Toàn thân tỏa ngát át nồng oi.
Hương thơm dịu bước vào quên lãng,
Dứt bỏ đau thương lẫn thiệt thòi.

Hoa Hướng Dương.

Hướng Dương rực rỡ buổi bình minh,
Nhờ nắng ban mai phủ hết mình.
Mặt nhụy vàng to như thắm lụa,
Cành hoa xanh lớn rất là xinh.
Trời trong mây bóng trông càng đẹp,
Khiến cảnh bày ra thật hữu tình.

Đời Hoa.

Nụ kia ấp ủ bởi thân già,
Nuôi dưỡng tận tình để lớn ra.
Khai nhụy tung hương đi tứ phía,
Nở hoa khoe sắc khắp gần xa.
Để rồi tàn lụi theo năm tháng,
Rũ cánh âm thầm ngậm xót sa.

Nhà Tôi.

Nhà Tôi tuy nhỏ thế mà xinh,
Chứa chấp, chở che thật nhiệt tình.
Mèo, Chó, Lợn, Gà luôn kết Bạn,
Cây, Hoa, Chim, Cá tụ bên Minh.
Tối ngày âm ỉ không ta thán,
Hiện trước để không Vịt rập rình.

Bác Hà.

Tuổi Hạc nhìn qua thấy khá cao,
Sao trông đâu kém thuở năm nào.
Dáng đi mạnh mẽ không sa sút,
Điều bộ vững vàng chẳng đảo chao.
Hưởng Thọ ngao du đầy thú vị,
Cuộc đời thanh thản biết là bao.

Tóc thề.

Tóc kia buông thả chằm ngang vai,
Ngắm nắng ban mai óng ánh hoài.
Lợn ngắn, lợn dài mong đón Hạ,
Sợi thương, sợi nhớ ngóng trông Ai.
Mặc đời đen trắng luôn vui vẻ,
Quyện gió tung bay đến mệt nhài.

Con Công múa.

Dựng đứng đuôi lên ở giữa trời,
Xò ra thành quạt để mà chơi.
Khoan thai đầu lắc chệch nhân thế,
Chậm bước chân đi mặc kệ đời.
Óng ánh chùm lông vòng Nhật Nguyệt,
Khi nhìn Công múa thấy sâu vơi.

Sài-gòn trăm nhớ nghìn thương.

Sài-gòn Hòn Ngọc Viễn Đông xưa,
Bị xóa tên rồi rõ tội chưa.
Trăm nhớ trào dâng chờ gió chuyển,
Nghìn thương thôi thúc đợi mây đưa.
Người đi mang nỗi sầu Vong Quốc,
Kể ở giờ đầu chịu nắng mưa.

Sài-gòn.

Sài-gòn nơi ấy Tôi sanh ra,
Không khí dịu êm khá đậm đà.
Nắng sớm trao cho nhiều ấm áp,
Mưa chiều rửa sạch lấm bẩn ba.
Phố phường, Chợ búa đầy thân thiết,
Đây đó Tình Người ngát vị tha.

Chợ Sài-gòn.

Chợ Sài-gòn thấy đẹp hơn tranh,
Tên gọi thân thương: Chợ Bến Thành.
Các Xạp kề nhau bao tứ phía,
 Gian hàng liên tiếp xếp vòng quanh.
Người đi, Kê lại đông như kiến,
Tốc độ ồn ào mỗi lúc nhanh.

Cảnh Xưa và Nay.

Sài-gòn, Hà-Nội: Xưa và Nay,
Cảnh vật sao mà quá đổi thay.
Tháp Tượng Tự Do thì biến mất,
Mái Dinh Độc Lập cũng cao bay.
Ngồi nhìn Hai Cảnh: Xưa, Nay đó,
Cảm thấy vui buồn lẫn đắng cay.

Yêu.

Ngắt nụ hoa vàng ánh mắt mơ,
Mầm yêu xuất hiện tự bao giờ.
Tâm tư dao động không duyên cố,
Sắc diện buồn vui thật bất ngờ.
Lặng ngắm mây bay hồn gửi gió,
Hai tay níu chặt lấy đường tơ.

Cho Tình yêu.

Đem Tình yêu để giúp cho đời,
Chẳng quản xa gần đi khắp nơi.
Trẻ nhỏ bơ vơ bồi dưỡng sức,
Tuổi già cô độc tiếp thêm hơi.
Xả thân cố gắng quên ăn uống,
Vi chữ Thương Người bỏ nghĩ ngơi.

Tình yêu không biên giới.

Thế giới Tình yêu thấy tuyệt vời,
Màu da, Tôn giáo cặp rong chơi.
Giàu nghèo, Lớn nhỏ không phân biệt,
Trai gái, Thấp cao xấp sống đời.
Mạnh, Yếu, Trẻ, Già cùng sánh bước,
Đôi tim hòa nhịp khó phân rời.

Ma lực Tình yêu.

Khi yêu là đã chọn đường đi,
Bất chấp chông gai, chướng ngại gì.
Quần quít khó làm xa một tí,
Quần quanh khôn bắt cách đôi ly.
Nhìn nhau cũng đủ quên ăn uống,
Gối đất, nằm sương vẫn ngủ khì.

Mối Tình đầu.

Nhìn trắng lại nhớ mối Tình đầu,
Dấu kín trong lòng đã bấy lâu.
Lặng lẽ đến đi nào hẹn trước,
Âm thầm lui tới chẳng hề lâu.
Tuy cảm không được nhưng vô giá,
Nội Đẹp đem khen phải vạn câu.

Tình nhớ.

Thả hồn theo gió tới Người yêu,
Mơ tưởng trao nhau đủ mọi điều.
Nỗi nhớ tuôn tràn khi tĩnh mịch,
Niềm mong chồng chất lúc cô liêu.
Thời gian lặng lẽ theo từng bước,
Nhắc nhở đừng quên bám nắm chiều.

Tình già.

Tình già khảng khít vẫn như xưa,
Âu yếm truyền hơi: sớm, tối, trưa.
Đôi mắt lờ mờ nhưng dễ mến,
Hai tay nhăn nhúm vẫn còn ưa.
Da mỗi, tóc bạc trông càng đẹp,
Má hóp, răng long bạn nắng mưa.

Gái Xuân. (2)

Gái Xuân thon thả đẹp làm sao,
Miệng hé môi son gợi lối vào.
Mắt phượng, Mày ngài hao Vệ Nữ,
Mặt hoa, Da phấn phớt Hồng Đào.
Mấy Ai hờ hững khi nhìn thấy,
Hoặc chẳng nỡ nao ngó dáng cao.

Tà Áo trắng.

Tà áo trinh nguyên mượn gió lay,
Nhẹ nhàng tha thướt tựa mây bay.
Mơ hồ phong tỏa hòa lưu luyến,
Hư ảo bao quanh đượm đắm say.
Sắc trắng dễ thương và bất diệt,
Nghìn năm chưa chắc có màu thay.

Người Em sâu mộng.

Người Em sâu mộng ngó chiều tà,
Đôi mắt chất chồng bóng dáng xa.
Tóc rối thả dài không chải lại,
Môi khô rung nhẹ nói khôn ra.
Tâm tư khắc khoải vì nhung nhớ,
Ôm mối tình si mắt lệ sa.

Tuổi mộng mơ.

Cái tuổi Học trò đúng tuổi thơ,
Nhìn Trời tơ tưởng đến si khờ.
Nhờ Trường dấu hộ muôn hình bóng,
Cây Lốp bao che vạn mộng mơ.
Trường cũ, Tình xưa luôn gắn bó,
Khung Trời Kỷ Niệm mãi xanh lơ.

Giấc mơ hoa.

Đêm dài rước mộng thả hồn bay,
Nương gió rời xa khỏi chốn này.
Quê cũ tìm về soi bóng nước,
Người xưa kiếm lại nhẹ choàng tay.
Tình xưa, Nghĩa cũ nay hâm lại,
Gắn bó, Chân thành, Hạnh phúc thay.

Giấc mộng lành.

Bầu trời lấp lánh bởi ngàn sao,
Hoa nở mùi hương tỏa ngọt ngào.
Gió nhẹ khẽ rung làn tóc rối,
Màn the lay động cửa vườn đào.
Tâm hồn phút chốc như tan biến,
Bay bổng, quay tròn thú biết bao.

Tìm mộng.

Thả hồn theo gió đến chân trời,
Đôi bóng Người thương khắp mọi nơi.
Hình dáng diễm kiều gom rạo rực,
Thân hình thon thả khiến chơi vơi.
Nhớ thăm đôi phút lòng khoan khoái,
Ôm mối tình si suốt cuộc đời.

Tôi mơ . . .

Tôi mơ một giấc mơ êm đềm,
Vạn sắc vây quanh lúc nửa đêm.
Kỷ niệm đưa hồn vào mộng đẹp,
Mùi thơm gợi nhớ đến môi mềm.
Không gian tràn ngập bao hình bóng,
Đè nặng tâm hồn mỗi lúc thêm.

Mơ một bóng hình.

Nhìn áng mây chiều trải chạy dài,
Tâm tư chạnh nhớ bóng hình Ai.
Môi hồng mơ tưởng qua năm tháng,
Mắt biếc xa nhìn mãi chẳng phai.
Cõi mộng đi tìm quên cả nghĩ,
Lấy sương làm Bạn lãng Thiên nhai.

Phút thân tiên.

Chiều về dạo mát với Giai nhân,
Thấy sương hơn Vua mấy chục lần.
Khép mắt gom đầy bao quán quít,
Thả hồn tận hưởng vạn ân cần.
Tâm tư thoải mái quên Nhân thế,
Lo nghĩ ưu phiền đạp dưới chân.

Đôi tay.

Hai tay Trái, Phải cặp tình nhân,
Xiết chặt hình như mãi muốn gần.
Xen kẽ ngón dài truyền cảm xúc,
Đan đều đốt ngón nối ân cần.
Sát bên trao đổi từng hơi thở,
Xoa bóp tận tình lúc mỗi chân.

Suối Tóc.

Làn tóc buông dài quá thất lưng,
Tưởng như giòng suối chảy không ngừng.
Tung bay trước gió không chi cản,
Bám sát bên mình khó bắt ngừng.
Óng ánh tơ trời trông mát mắt,
Mịn màng như lụa khiến càng ưng.

Tương tư.

Nhìn áng mây chiều tưởng nhớ Ai,
Biếng ăn, lười uống chỉ nằm dài.
Ngày thì nhờ gió tìm tà áo,
Đêm lại cậy trăng kiếm gót hài.
Du mộng triền miên không biết mỏi,
Tương tư chông chất mối u hoài.

Bây giờ Em ở đâu.

Bây giờ Em hiện ở nơi đâu,
Kiếm mãi không ra khiến nhức đầu.
Thông cảm gió lay đưa nhập mộng,
Đồng lòng trăng chiếu chỉ mơ sầu.
Thiên đàng, Tiên cảnh đang chờ đón,
Hãy ráng vào đi sẽ hết sầu.

Trách Người đi.

Bỏ nước ra đi mặc núi sông,
Buông tình Chiến hữu đắp bao công.
Nửa câu từ biệt theo giòng nước,
Một tiếng chia tay lặn biển Đông.
Đã trốn thì xin đừng ló mặt,
Bạn bè chấp nhận: Có như Không.

Vọng Cổ Hương.

Giọt lệ ly hương chứa vạn sầu,
Đố Ai diễn tả được đôi câu.
Tim tan từng mảnh khôn hàn gấn,
Dạ nát như tương khó vá khâu.
Năm tháng chất thêm niềm nhung nhớ,
Đêm đêm than thở với trăng sầu.

Đêm buồn.

Một giọt sương rơi một giọt buồn,
Nhớ nhung mỗi lúc mỗi tràn tuôn.
Ánh trăng bàng bạc đưa len lối,
Làn gió hiu hiu tập lách luồn.
Ngày ngắn cảm thông nhưng vẫn lướt,
Đêm dài ngó thấy lại đi luôn.

Tuổi Thất Thập.

Cái Tuổi Già này mới bảy ba,
Đừng hòng làm khó được thân Ta.
Thể thao sáng sớm thêm cường tráng,
Luyện khí chiều hôm giúp trẻ ra.
Sống khỏe, sống vui là tuyệt hảo,
Đội Trời, đạp Đất vẫn hoan ca.

Cô Đơn.

Cô đơn bao phủ lấy hồn Tôi,
Đau đớn vì tình đã vụt trôi.
Lặng lẽ ra đi ôm nỗi tiếc,
Âm thầm quay gót gánh đơn côi.
Bơ vơ tiếng hát mang sầu nhớ,
Tất cả nay còn dĩ vãng thôi.

Mong chờ.

Chiều buồn nhẹ bước đếm thời gian,
Bỏ lại sau lưng bụi gió ngàn.
Chờ đợi tim sầu khôn giải tỏa,
Trông mong dạ sót khó tiêu tan.
Lang thang năm tháng phai màu tóc,
Ôm nhớ đêm dài lệ chứa chan.

Vắng lặng.

Trời trong, mây trắng lững lờ trôi,
Khung cảnh buồn tênh trải núi đồi.
Đám cỏ nằm dài mơ quá khứ,
Bụi cây đứng lặng mộng xa xôi.
Cầu soi mặt nước tìm hình bóng,
Ghế trống chờ trông kẻ đến ngồi.

Nhớ nhung.

Người ấy bây giờ ở chốn nao,
Quanh Ta ẩn hiện bóng ra vào.
Đón mây gửi gắm niềm nhung nhớ,
Chờ gió nhè mang nỗi nghẹn ngào.
Đêm đến tìm quên trong giấc ngủ,
Thả hồn than thở với trăng sao.

Nhớ Nhà.

Nhìn cảnh chim bay thấy nhớ nhà,
Khôn kìm thôn thức lệ trào ra.
Xum vầy cười nói giờ tan biến,
Tụ họp vui ca đã nhạt nhòa.
Bám gió thả hồn về quá khứ,
Tìm quên hiện tại lắm bồn ba.

Nhớ Sài-gòn.

Ta khắc trong tim suốt cuộc đời,
Buồn vui dồn dập lúc đầy vơi.
Sớm hôm ôm nắng quên ăn uống,
Đêm tối đội mưa bỏ nghỉ ngơi.
Vất vả quanh năm vì bốn phận,
Làm tròn trách nhiệm chẳng hề lời.

Nhớ Sài Thành.

Mưa nắng Sài-gòn quện luyến thương,
Đong đầy yêu dấu mỗi con đường.
Đêm mơ sống lại lòng tê tái,
Ngày nhớ trông về dạ vấn vương.
Kỷ niệm Thành Đô đè nặng chiu,
Tâm tư khắc khoải suốt canh trường.

Ngày trở lại.

Trở lại nơi đây vắng khá lâu,
Tâm tư nặng chiu những u sầu.
Sài-gòn Đô Thị lây hào nhoáng,
Hòn Ngọc Viễn Đông bị mọc lầu.
Cảnh cũ, Người xưa tìm mỗi mắt,
Đêm về dõi bóng dưới trăng thâu.

Nỗi buồn Nhân thế.

Ngoài Trời mưa gió rải từng cơn,
Cổ phủ sầu thương, lấp giạt hồn.
Tâm lạnh dễ gì hâm ấm lại,
Hồn băng vô vọng biển nồng hơn.
Thế nhân đau khổ bao giờ hết,
Để khỏi lo âu bớt chập chờn.

Hãy coi Minh trong gương.

Mỗi khi rảnh rỗi hãy soi gương,
Tự hỏi Mặt nào đáng được thương.
Hành động giống nhau sao ngược hướng,
Bước đi một lượt lại sai đường.
Trách Ai phải nghĩ cho rành rẽ,
Bởi lẽ chính Minh chẳng rõ phương.

Con Mèo.

Con Mèo tên Chiu loại lông dài,
Nghịch ngợm leo trèo thật dẻo dai.
Chấn gối, giường nằm dùng chốc lát,
Bụi cây, chỗ mát nghỉ lai rai.
Những khi thích chí đùa chơi chút,
Hít gió yêu đời chẳng kém Ai.

Chữ Thọ.

Hiện tại gần Ta, Quá khứ xa,
Thanh Xuân như rừng Tuổi Hạc lan qua.
Nâng y hoan hỉ vang lời chúc,
Cạn chén ăn mừng rộ tiếng ca.
Chữ Thọ: Nợ Trần hay Hưởng Phúc,
Còn tùy hạt giống đã gieo ra,

Chữ nghĩa.

Võ lòng tô Chữ kỹ từng hàng,
Tiểu học đã tuôn được cả trang.
Trung học thì tha hồ phát triển,
Tú tài được thả cửa khua vang.
Rồi lên Đại học đầy kiêu hãnh,
Nhưng lúc về hưu thiếu rõ ràng.

Thân Già.

Cái tuổi về Già mới chán thay,
Tay chân run rẩy tựa như say.
Da nhăn, Má hóp phờ khô đét,
Mắt kém, Tai ù ngó chẳng ngay.
Cử chỉ, Nói năng thường lẫn lộn,
Quên nhiều, Nhớ ít: Họa hay May.

Chữ Không.

Vạn vật khởi đầu bởi chữ Không,
Chớ nên giành giật chỉ hoài công.
Sống đời ra sức gom cho lắm,
Khuất núi xuôi tay chẳng một đồng.
Sắc Sắc, Không Không là thế đó,
Hãy coi tiền bạc nhẹ như lông.

Sống.

Sống nên chớ giận và đừng hờn,
Coi nhẹ gian nan thoải mái hơn.
Cố gắng tối đa khi giúp đỡ,
Hy sinh tận lực lúc làm ơn.
Chan hòa Nhân ái vì Thiên hạ,
Sẽ được Tình yêu của Thế nhân.

Đời đẹp thay.

Hoa Đời cho mát để nuôi Ta,
Giúp sống yêu thương mãi đậm đà.
Đừng sợ con đường đi quá ngắn,
Chớ lo cái tuổi tác mau già.
Trên Trời, dưới Đất luôn bồi dưỡng,
Cảnh vật giao hòa ngát vị tha.

Kiếp Nhân sinh.

Lọt lòng trần trụi hai tay không,
Yếu ớt chờ trông được bể bồng.
Đến lúc trưởng thành lo mọi việc,
Chờ khi khôn lớn giúp non sông.
Qua đời: Thọ, Yếu thàng tro bụi,
Nhập Thổ quay về với Tổ tông.

Học làm Người.

Học làm Người khó lắm Ai ơi,
Học đủ xem ra phải suốt đời.
Nhận lỗi, Nhu hòa bồi Hạnh phúc,
Cảm thông, Buông bỏ để vui chơi.
Sinh tồn Sức khỏe là cần thiết,
Đời sống Trần gian mới tuyệt vời

Vận Mạng.

Vận Đời dài ngắn đổ Ai hay,
Mạng Tốt nằm trong cái chữ May.
Ngoại lệ sống lâu nhờ Phúc đức,
Đôi khi trường thọ bởi Ân chay.
Trắng đen, sáng tối do Trời định,
An phận thủ thường mặc gió lay.

Nghiệp dĩ.

Sanh ra nghiệp Tốt, Xấu ôm theo,
Vàng bạc chẳng mang một tí teo.
Nghiệp Tốt thiện tâm lo hướng dẫn,
Gian manh nghiệp Xấu xúi leo trèo.
Lià đời nghiệp Xấu nên quăng lại,
Nghiệp Tốt đeo theo tránh họa nghèo.

Bị bỏ rơi.

Khi bị bỏ rơi thật chán ghê,
Niềm tin tràn ngập nổi ê chề.
Trời trong, Đền sáng nhìn đen kịt,
Cảnh đẹp, Đông vui thấy náo nề.
Than ngắn, thờ dài thêm thất vọng,
Đôi chân thất thủ kiếm đường về.

Mất mát.

Hàng ngày mọi thứ ở trong tay,
Tưởng chẳng bao giờ có đổi thay.
Bất chợt thiếu đi phần phụ thuộc,
Làm cho mất mát suốt đời này.
Tiếc than, sầu nhớ theo nhau tới,
Trần trọc bao quanh khó ngủ say.

Nghèo khổ.

Khi Nghèo, Khi Khổ nghĩ như nhau,
Sớm tối vạch ra lối chóng giàu.
Bận bịu đêm ngày đo đỏi rét,
Bù đầu năm tháng góp thương đau.
Cổ công lục lợi tìm kinh nghiệm,
Hy vọng tu bồi Thế hệ sau.

Tung cánh chim.

Sải cánh tung bay hứng nắng mai,
Tạm thời tách khỏi chốn Trần ai.
Theo làn gió thổi tìm phương hướng,
Dựa đám mây bay tập dẻo dai.
Từ sáng qua chiều khi thấm mệt,
Mới quay về Tổ tính tương lai

Cười.

Cười vui nào hường chỉ riêng Ta,
Người ở chung quanh cũng dự mà.
Xua đuổi buồn rầu đi chỗ khác,
Đưa vào hoan hỉ dứt khôn ra.
Là liều thuốc bổ luôn vô giá,
Nhờ Nó an Khang đến mọi nhà.

Quên Nhớ.

Cổ Quên càng Nhớ lạ lòng thay,
Thoáng thấy cảnh xưa chán cả ngày.
Kỷ niệm mơ hồ như gió thoảng,
Bóng hình ẩn hiện tựa mưa bay.
Trăm Quên, nghìn Nhớ chen nhau tới,
Nhắc chuyện vui buồn lẫn đắng cay.

Hãy Quên đi.

Hãy Quên đi những chuyện không vui,
Để sống thanh thoi hưởng ngọt bùi.
Thế sự thăng trầm như thắng bại,
Cuộc đời biến đổi tựa hên xui.
Bao đồng cho lắm e toi mạng,
Tiền mất, tật mang chuốc ngậm ngùi,

Chán chường.

Trông Trời, ngó Đất lại nhìn Cây,
Chẳng hiểu tại sao đã tới đây.
Kỷ niệm lui dần vào dĩ vãng,
Bóng hình lảng động tận chân mây.
Thờ dài than ngắn qua ngày tháng,
Cố gắng tìm quên vẫn thấy đầy.

Còn đâu.

Chớp mắt cảnh đời đã đổi thay,
Xa gần mọi thứ bám mây bay.
Còn đâu hình dáng đang in bóng,
Biến mất sắc màu hiện buổi nay.
Từ sáng tới chiều khôn thấy lại,
Chờ đêm kiếm ở giấc mơ say.

Tài sản Thời gian.

Tài sản Thời gian thuộc Chúng Ta,
Bữa Kia Quá khứ của riêng mà.
Ngày Mai là lúc Tương lai đến,
Trước mắt giờ đây Hiện tại qua.
Lịch sử nói chung là Dĩ vãng,
Hôm nay thực sự mới là quà.

Con số Thời gian.

Hơn Một Phần Ba Thế kỷ rồi,
Băm lăm năm đã lững lờ trôi.
Trời, Trăng cũ mới đều y hệt,
Mây, Nước sớm chiều vẫn thế thôi.
Con số Thời gian còn lớn mãi,
Cùng Đêm phủ kín chuyện xa xôi.

Về Hưu.

Cái Tuổi Về Hưu chán bỏ sừ,
Chỉ ăn với ngủ quả nhàn cư.
Thức khuya xốc vác thì không sức,
Dậy sớm lảng xãng lại mệt như.
Thấy kẻ đi làm khơi phần khởi,
Quên phẳng ngày tháng chẳng còn dư.

Tuổi Hạc.

Mới đó mà nay đã Tám lăm,
Trầy da, tróc vẩy chẳng ăn nhăm.
Mắt nhìn còn sáng tìm huynh đệ,
Chân bước chưa chồn kiếm bạn thăm.
Ngày tháng tuy làm phai mái tóc,
Tình đời còn mãi tới muôn năm.

Tàn cuộc.

Băm mấy năm rồi chẳng mấy ưng,
Làm ăn qua quít sống cầm chừng.
Anh Em Đồng Đội giờ tiêu tán,
Huynh Đệ Chi Bình đã hụt mừng.
Chẳng ngại Kẻ Thù đang đối mặt,
Chỉ e Chiến Hữu đập sau lưng.

Hà-Nội ngày tháng cũ.

Hà-Nội ngày xưa vẫn trong Tôi,
Hồ Gươm bao bọc Tháp Rùa thôi.
Liều xanh rủ bóng nhìn mây lướt,
Thê Húc nghiêng mình ngó nước trôi.
Đây đó heo may lành lạnh thổi,
Mỗi khi nghĩ tới thấy khô môi.

Thăm Huế.

Nghĩ Hè thăm Huế đẹp và thơ,
Núi Ngự, Sông Hương hẹn đón chờ.
Phượng vĩ phô trương màu đỏ thắm,
Tràng Tiền tô điểm sắc xanh lơ.
Tóc thề dưới nón ôm hôn gió,
Áo trắng tung bay phủi hững hờ.

Huế mộng mơ.

Miền Trung cảnh Huế đẹp khôn lường,
Nội, Ngoại vừa trông đã vấn vương.
Thiên Mụ ngấm mây xanh Núi Ngự,
Tràng Tiền soi mặt nước Sông Hương.
Câu Hồ dẫn dắt đi tìm mộng,
Khiến khách Tao nhân dễ lạc đường.

Sài-gòn yêu dấu.

Sài-gòn còn nhớ Chúng Tôi không,
Năm tháng bên nhau ngập mặn nồng.
Bến cũ có còn soi bóng nước,
Đò xưa hẳn vẫn cắm sào trong.
Ba mươi mấy Tết qua chờ đợi,
Chẳng nản, không buồn vẫn cố công.

Đà-lạt duyên thương.

Đà-lạt rời xa dạ nhớ ơi,
Cỏ cây, Hoa lá hững hờ rơi.
Thông reo năm tháng cười Nhân thế,
Thác đổ ngày đêm rửa bụi đời.
Đồi núi bao quanh gom sức sống,
Phà hơi bồi dưỡng chẳng hề lời.

Đà-lạt sương mờ.

Đà-lạt sương mờ gieo vấn vương,
Mây bay khắp chốn trải niềm thương.
Mặt Hồ gợn sóng trên toàn diện,
Gió thổi Thông reo mọi ngã đường.
Áo trắng tung bay như vẩy gọi,
Lại đây sánh bước dưới Trời sương.

Đà-lạt dấu yêu.

Sớm mai Đà-lạt ngậm hơi sương,
Gió quyện thông xanh mọi ngã đường.
Hồ rộng gom mây từ tầng sáng,
Thác cao tuôn nước suốt canh trường.
Muôn Hoa đua nở vùng trên, dưới,
Khiến cảnh Cao Nguyên đẹp lạ thường.

Đà-lạt buồn.

Đà-lạt sương buồn ngấm ướt vai,
Thông xanh che dấu tiếng than dài.
Hồ im ghìm sóng qua cơn lạnh,
Thác đổ lừng khùng ngưng đợi Ai.
Lẻ bóng Chuông Chùa nghe tiếng vọng,
Đơn côi đèn tắt ngủm ban mai.

Nha-Trang.

Nha-Trang cát trắng, Biển xanh lơ,
Tùng đọt sóng đua chiếm mặt bờ.
Gió thổi loang quanh tìm cảm hứng,
Mây bay lờ lững kiếm vần thơ.
Tâm tư hòa nhập trong phong cảnh,
Mặc Khách ngao du thấy thần thờ.

Thu buồn.

Thu buồn gieo rắc lá vàng bay,
Muốn níu thời gian để giải bày.
Sao bạc thăm coi hình đối mặt,
Trăng mờ lặng ngấm bóng đan tay.
Mây lười ôm ấp vùng hiu quạnh,
Gió trốn đi tìm giấc ngủ say.

Mùa Hoa Tuyết.

Các Mùa buồn nhất chính Mùa Đông,
Hoa Tuyết rụng rơi phủ cánh đồng.
Cây cối mờ dần trong sắc xám,
Đường đi trắng xóa tựa màu bông.
Nói chung cảnh vật đều ôm lạnh,
Cố gắng tìm mơ quên ngóng trông.

Vàng Trăng.

Thi Sĩ lặng nhìn sáng tác Thơ,
Còn người Họa Sĩ vẽ treo chờ.
Nhà văn là: Kể Sĩ ca ngợi,
Ca Sĩ nhờ: Nhạc Sĩ nhả thơ.
Sĩ Tử đêm về mơ Nguyệt điện,
Canh khuya Tử Sĩ ngó trăng mờ.

Mưa.

Nhìn mưa rải lệ khắp nơi nơi,
Khiên cảnh Trần gian hóa rối bời.
Những giọt buồn: lặn trên mặt kính,
Từng cơn lạnh: tỏa dưới bầu Trời.
Người đi, Kề lại như hư ảo,
Mưa, Nước hòa nhau phủ cõi đời.

Phan-Rang.

Phan-Rang cảnh vật đẹp hơn đây,
Nỗi nhớ, niềm mong mỗi lúc đây.
Cà-Ná mơ màng bên biển rộng,
Dao-Long tìm mộng dưới trời mây.
Tháp Chàm ngóng đợi Người xa vắng,
Trường cũ trông chờ dưới bóng cây.

Cười là liều Thuốc bổ.

Cười là liều Thuốc bổ Ai ơi,
Chẳng mất tiền mua, sương quá trời.
Khóc lóc chỉ làm tăng gánh nặng,
Mím Cười sẽ khiến túi sâu vơi.
Sợ đời Mưa Nắng hay Đen Trắng,
Hãy dẹp qua bên để dạo chơi.

Tóc Mây.

Tóc Mây e ấp phủ quanh chân,
Quấn tới, quấn lui cả chục lần.
Chỗ Nọ phải che đờ kín mít,
Nơi Kia cần xóa đã lu mờ.
Dài, Đen óng ả trần sau, trước,
Theo gió dong đưa cuốn khắp thân.

Mắt mát.

Hàng ngày mọi thứ ở trong tay,
Tưởng chẳng bao giờ có đổi thay.
Bất chợt Thiếu đi phần phụ thuộc,
Làm cho Mắt mát suốt đời này.
Tiếc than, Sầu nhớ theo nhau tới,
Trần trọc bao quanh khó ngủ say.

Tài sản Thời gian.

Tài sản Thời gian thuộc Chúng Ta,
Bữa Kia: Quá Khứ của riêng mà.
Ngày Mai là lúc Tương Lai đến,
Trước mắt giờ đây: Hiện Tại qua.
Lịch sử nói chung là: Dĩ Vãng,
Hôm Nay thực sự mới là Quà.

Còn Đâu.

Chớp mắt cảnh đời đã đổi thay,
Xa gần mọi thứ bám mây bay.
Còn Đâu hình dáng đang in bóng,
Biến Mất sắc màu hiện buổi nay.
Từ Sáng qua Chiều khôn thấy lại,
Chờ Đêm kiếm ở giấc mơ say.

Chán Chường.

Trông Trời, ngó Đất lại nhìn Mây,
Chẳng hiểu tại sao đã tới đây.
Kỷ niệm lui dần vào dĩ vãng,
Bóng hình lảng động tận chân mây.
Thở dài, Than ngán qua ngày tháng,
Cố gắng tìm quên, vẫn thấy đầy.

Nhớ Sài-gòn.

Ta khắc trong tim suốt cuộc đời,
Buồn vui dồn dập lúc đây vơi.
Sớm trưa ôm nắng quên ăn uống,
Đêm tối đội mưa bỏ nghỉ ngơi.
Vất vả quanh năm vì bốn phận,
Làm tròn trách nhiệm chẳng hề lời.

Nhớ Nhà.

Nhìn cánh chim bay thấy nhớ nhà,
Khôn ghim thỏ thức lệ trào ra.
Xum vầy, Cười nói giờ tan biển,
Tụ họp, Vui ca đã nhạt nhòa.
Bám gió thả hồn về Quá khứ,
Tìm quên Hiện tại lắm bồn ba.

Tuổi Hạc.

Mới đó mà nay đã Bẩy lăm,
Trầy da, tróc vẩy chẳng ăn nhàm.
Mắt nhìn còn sáng, tìm Huỳnh đệ,
Chân bước chưa chồn, kiếm Bạn thăm.
Ngày tháng tuy làm phai mái tóc,
Tình đời còn mãi tới ngàn năm.

Xuân về.

Xuân về Hoa nở khắp nơi nơi,
Tạo cảnh nên thơ đẹp tuyệt vời.
Vạn sắc tràn lan đi mọi nẻo,
Muôn màu tô điểm tới chân trời.
Lá xanh, Bông thắm đùa trong gió,
Mơ mơn Nụ hoa đáng lá lời.

HOA TẾT.

HOA Đào: hồng, đỏ thắm cao sang,
HOA Thược Dược: thật mỡ màng.
HOA Mặt Trời tròn to dũng mãnh,
HOA Mai Vàng nhỏ nhắn hiên ngang.
HOA Lan: phong, thổ đều tươi mát,
HOA Sống Đời mang sắc vẻ vang.

Hoa MAI.

MAI đơn cánh mỏng dáng thanh thanh,
MAI kép xum xuê nở chặt cành.
MAI trắng cao sang và dễ mến,
MAI vàng rực rỡ lại tinh anh.
MAI tươi phô sắc đem vui tới,
MAI Chúc Mừng Xuân tặng mộng lành.

Hoa ĐÀO.

ĐÀO đơn hòa sắc với muôn loài,
ĐÀO kép đậm tươi chẳng kém ai.
ĐÀO trắng kiêu sa khi nắng sớm,
ĐÀO hồng e thẹn lúc ban mai.
ĐÀO bung cánh đỏ khoe ong bướm,
ĐÀO Đón Mừng Xuân đón phát tài.

Hoa LAN.

LAN mang màu sắc trội muôn loài,
LAN tắm nắng hồng buổi sớm mai.
LAN hứng sương rơi tăng phát triển,
LAN gom gió lạc tạo bền dai.
LAN dâng tươi mát cho đời sống,
LAN bám theo Thơ đến mặt nhài.

EM . . .

EM cười chúm chím thấy mà thương,
EM nói âm thanh ngọt tựa đường.
EM thích con Người luôn kín đáo,
EM chê những Kẻ quá phô trương.
EM vui được sống đời thanh thản,
EM nhớ Quê nhà lúa ngát hương.

Cái TRÂM.

TRÂM đứng một mình thật dễ thương,
TRÂM luôn ôm tóc vũ nghệ thường.
TRÂM ghim kỷ niệm từ muôn nẻo,
TRÂM khắc buồn vui tại bốn phương.
TRÂM chán tình đời sao quá bạc,
TRÂM buồn Nhân thế lắm tơ vương.

Lá LIỄU.

LIỄU dựa bờ hồ ngóng đợi Ai,
LIỄU buồn Nhân thế đánh nhau hoài.
LIỄU bay theo gió tìm chân lý,
LIỄU rủ cùng mây luận đúng sai.
LIỄU nhớ cội nguồn xa vạn nẻo,
LIỄU soi mặt nước thờ than dài.

Vàng TRĂNG.

TRĂNG mờ than thờ trút sầu vơi,
TRĂNG sáng reo vang vút tận Trời.
TRĂNG khuyết lưới liềm kim mọi nẻo,
TRĂNG tròn tròn trướng rải ngàn khơi.
TRĂNG lên sửa soạn đem vui tới,
TRĂNG trốn khi ngày sắp tới nơi.

CHIỀU.

CHIỀU xua nắng nhạt chạy theo mây,
CHIỀU hứng sương rơi mỗi lúc đầy.
CHIỀU xuống cỏ cây co cả đám,
CHIỀU về chim chóc trốn từng bầy.
CHIỀU ôm lặng lẽ giăng muôn nẻo,
CHIỀU ngả hoàng hôn phủ ngọn cây.

THU.

THU cho tháng Tám để vui chơi,
THU giúp Văn Nhân viết chuyện đời.
THU đến hầm hun cây trụi lụi,
THU đi gieo rắc lá vàng rơi.
THU gom kỷ niệm từ muôn nẻo,
THU khắc buồn vui gặp khắp nơi.

CUỖI.

CUỖI vang biểu lộ sướng vô vàn,
CUỖI gượng mang theo tiếng thở than.
CUỖI nhạt ghét ganh ghim tức tối,
CUỖI tươi hớn hờ buộc tuôn tràn.
CUỖI ruồi hờn mát pha kiềm chế,
CUỖI miếng chi chỉ tình ý chứa chan.

LỆ. (KHÓC)

LỆ rơi lã chã dấu bi ai,
LỆ rướm bờ mi ám ức hoài.
LỆ chảy đôi hàng bơi dĩ vãng,
LỆ tuôn xối sả xóa tương lai.
LỆ vương từng giọt buồn Nhân thế,
LỆ ướt bờ môi hận khó phai

BUỒN.

BUỒN ngóng trông Ai khiến đại khờ,
BUỒN quên cả ngủ trốn cơn mơ.
BUỒN chờ không tới lòng cô quạnh,
BUỒN nhớ khôn nguôi dạ thẫn thờ.
BUỒN nát tim cõi sâu vạn cổ,
BUỒN tình giả dối chuốc bơ vơ.

GIẬN.

GIẬN vừa chào hỏi chỉ qua loa,
GIẬN quá mặt thì tím ngát da.
GIẬN ít nhìn sơ cho có lệ,
GIẬN nhiều lánh mặt chẳng thèm ra.
GIẬN vờ đôi lúc là cần thiết,
GIẬN thật thường hay khiến cách xa.

NHỚ.

NHỚ lúc còn thơ thật dại khờ,
NHỚ khi hành sự chỉ tầm phờ.
NHỚ hồi gặp gỡ nhiều say đắm,
NHỚ buổi hẹn hò lắm mộng mơ.
NHỚ đoạn đường dài khi biệt xứ,
NHỚ thời thất thế khiến sa cơ.

QUÊN.

QUÊN đi những lỗi lúc còn thơ,
QUÊN hết hành vi tuổi dại khờ.
QUÊN phút Tình Người không mấy đẹp,
QUÊN mau Nhân Nghĩa chỉ lơ mờ.
QUÊN ngay thù oán dù vô lý,
QUÊN hẳn thời gian đã đợi chờ.

ĐỪNG.

ĐỪNG sống buông trôi bỏ mặc đời,
ĐỪNG lo cuộc sống lúc đầy vui.
ĐỪNG quên ơn nghĩa chớ mau trả,
ĐỪNG nhớ hận thù đã đánh rơi.
ĐỪNG sợ lá kia quên mất gốc,
ĐỪNG làm biến mất tuổi vui chơi.

PHẢI.

PHẢI sống ôn nhu với mọi Người,
PHẢI tu thân tích cực không ngại.
PHẢI làm nghĩa vụ Trời giao phó,
PHẢI trả công ơn đã nợ đời.
PHẢI nhớ tính toán cho chín chắn,
PHẢI lo phòng bị lúc đầy vui.

HÃY.

HÃY vui mà sống cuộc đời này,
HÃY quý những gì có bấy nay.
HÃY nhớ thời gian thường gặp mặt,
HÃY quên biến cố khiến chia tay.
HÃY mong đất nước ngày giàu mạnh,
HÃY chúc Bạn mình mãi gặp may.

ĐỢI.

ĐỢI phải làm sao hợp lý đây,
ĐỢI quên ăn uống để thân gầy.
ĐỢI ngày ra đứng nhìn xuyên núi,
ĐỢI thảng vào ngồi ngó lũng mây.
ĐỢI mãi phát sinh mầm chán nản,
ĐỢI hoài e sợ bị leo cây.

EM LÀ . . .

Em LÀ trắng sáng chiếu lung linh,
LÀ hải đăng chan chứa cảm tình.
LÀ suối nhỏ luôn quanh mát rượi,
LÀ hồ thu gợn sóng an bình.
LÀ hoa tươi tỏa hương thơm ngát,
LÀ nắng ban mai sưởi Chúng mình.

Ý THU.

Nắng THU vàng quệch rải buồn tênh,
Mát lạnh gió THU lách suối ghềnh.
Rả rích mưa THU tuôn nuối tiếc,
Trăng THU bàng bạc phủ mộng mênh.
Sương THU lặng lẽ luồn khe lá,
Chỉ có tình THU đợi đón ghênh.

SỢ.

Con Người SỢ nhất cái gì đây,
SỢ nắng, SỢ mưa, SỢ béo, gầy.
SỢ tóc bạc dần, SỢ cực khổ,
SỢ già mau tới, SỢ đi mây.
SỢ chân hệt bước, SỢ cô độc,
SỢ mất mờ đi, SỢ ngập đầy.

HOA.

Màu sắc của HOA đẹp tự nhiên,
Hương HOA làm dịu mọi ưu phiền.
Nụ HOA gói ghém bao lớp cánh,
HOA nở bung ra ở khắp miền.
Đi giữa vườn HOA đầy cảnh lạ,
Tưởng HOA diu bước dạo Thần Tiên.

CHỮ NGHĨA.

Vỡ lòng tô CHỮ kỹ từng hàng,
Tiểu học CHỮ tuôn được cả trang.
Trung học CHỮ tha hồ phát triển,
Tú tài CHỮ thả cửa khua vang.
CHỮ lên Đại học đầy kiêu hãnh,
CHỮ tuổi về hưu thiếu rõ ràng.

Khung cửa nhìn THU.

Lá vàng rơi rụng báo THU sang,
Khung cửa nhìn THU thấy ngỡ ngàng.
THU đến mang theo màn quạnh quẽ,
THU đi để lại khoảng mênh mang.
Nắng THU khó được lòng Nhân thế,
Phong cảnh chiều THU ủ bề bàng.

Đông LÚA Quê Tôi.

Quê Tôi đông LÚA thật bao la,
Ruộng LÚA nhỏ to thuộc mỗi nhà.
Gặt LÚA rủ nhau khi nắng sớm,
Tập chung gánh LÚA lúc chiều tà.
Nắng lên phơi LÚA cho khô lại,
Kho LÚA khi đầy sẽ bán ra.

CÓ KHÔNG, KHÔNG CÓ.

Muốn CÓ lại KHÔNG thấy thật nhiều,
Nhưng KHÔNG mà CÓ chẳng bao nhiêu.
CÓ KHÔNG Thiên hạ đều im thít,
KHÔNG CÓ Bàn dân trốn mắt tiêu.
Sự thật Tình Người KHÔNG CÓ thiếu,
CÓ KHÔNG xử sự mới cô liêu.

MẸ. (1)

Mang nặng nề đau miệng vẫn cười,
Sanh Con bông bế để đời tươi.
Chăm lo ăn, ngủ mòn thân xác,
Săn sóc đau, chơi mệt dục người.
Gương sáng nêu cao: Tình Mẫu Tử,
Xa Con Mẹ nhớ đỡ con người.

MẸ. (2)

Cả đời cực nhọc để nuôi Con,
Bỏ mặc dung nhan bị đẽo mòn.
Hốt hoảng, bồn chồn ăn mặc nghẹn,
Bơ phờ, lo lắng ngủ khôn ngon.
Tối ngày bảo vệ không rời mắt,
Khi gặp nguy cơ quyết sống còn.

MẸ TÔI.

MẸ Tôi tóc bạc đội màn sương,
Giải nắng bán buôn khắp ngõ đường.
Mỗi gối, chồn chân không thối chí,
Thức khuya, dậy sớm vẫn tinh tường.
Lo đàn Con nhỏ luôn no ấm,
Thành đạt nên người có kỷ cương.

MẸ CON.

Nhất MẸ nhì Trời kể tới CON,
Thương CON, MẸ mới bắt ăn đòn.
CON đau, MẸ sợ lơ trang điểm,
CON mạnh, MẸ vui mới phấn son.
Tình MẸ CON không gì sánh kịp,
CON do MẸ sanh để vuông tròn.

Tình Mẫu Tử.

Cảnh MẸ thương CON đẹp quá chừng,
Chăm lo bảo vệ đảm CON Cưng.
Miếng ăn, giấc ngủ làm tối mắt,
Hứng nắng, che mưa xum cả lưng.
Âu yếm, bảo ban, dìu bước một,
Cổ gầy thoải mái, tạo vui mừng.

Nụ Cười của MẸ.

MẸ cười mang đến mọi niềm vui,
Tươi vụn thân thương lẫn ngọt bùi.
Miệng hé lên truyền bao ấm áp,
Môi rung ngấm cảm các điều xui.
Mỗi khi nhớ đến Nụ Cười MẸ,
Tìm kiếm trong mơ lúc ngủ vui.

Bàn Tay MẸ.

Bàn tay của MẸ gạt hương yêu,
Bảo vệ, nâng niu, giúp mọi điều.
An ủi, bao che khi thất thế,
Vuốt ve, chia xẻ lúc cô liêu.
Truyền hơi, tiếp sức, lo chăm sóc,
Bận bịu ngày đêm lẫn sáng chiều.

Nhớ MẸ.

Dưới Trời mưa lạnh ngấm sâu vương,
Nước mắt rưng rưng suốt dọc đường.
Ngày tháng qua mau đầu trắng xóa,
Tuổi đời lần tới tóc pha sương.
MẸ già yêu dấu giờ đâu thấy,
Chỉ biết âm thầm tiếc với thương.

CHA.

Vất vả làm ăn kiếm bạc tiền,
Dáng người lo nghĩ hiện triền miên.
Khi rắn cứng dần như là Tướng,
Lúc dạy ôn hòa giống Giáo Viên.
Dưỡng dục công CHA to tựa núi,
Vi Con hứng chịu mọi ưu phiền.

Công CHA. (1)

Công CHA dậy dỗ lẫn chăm lo,
Nuôi dưỡng, soi đường chỉ lối cho.
Vất vả sớm chiều dù gió lớn,
Quanh năm lặn lội mặc mưa to.
Miễn sao Con cái luôn vui mạnh,
Kinh tế Gia đình được ấm no.

Công CHA. (2)

Nhờ đâu mà có được thân Ta,
Mầm mống đem gieo định bởi CHA.
Ơn nghĩa sinh thành như biển rộng,
Công lao dưỡng dục thật bao la.
Làm Con: Lớn, Bé cần ghi nhớ:
Trả Hiếu Song Thân lúc tuổi già.

Ngày của BỐ.

Hàng năm Ngày của BỐ gần kề,
Siêu thị hàng trưng hết chỗ chề.
Kẻ bán giăng bày đầy khắp chỗ,
Người mua ngắm nghía lựa đem về.
Phận Con trả nghĩa công nuôi dưỡng,
Quà cáp dâng lên, vẹn mọi bề.

MẸ CHA.

Đôi chữ Sinh Thành chỉ MẸ CHA,
Hai Người chung sức tạo ra Ta.
Bao năm dậy dỗ khôn đền đáp,
Nhiều tháng chăm nuôi khó trả mà.
Nghĩa MẸ, Công CHA như Núi, Biển,
Phận Con phải nhớ chớ lơ là.

Lòng MẸ CHA.

CHA MẸ đêm ngày kiếm ấm no,
Dìu Con từng bước lúc đi, bò.
Yêu thương vô hạn dù đang mệt,
Săn sóc không ngừng đỡ bận lo.
Giọng nói, nụ cười dùng khích lệ,
Bao điều tốt nhất cũng dành cho.

Công CHA, Nghĩa MẸ.

Thân thể của Ta có từ đâu,
Lớn lên Ai dưỡng dục, lo âu.
Công CHA ví tựa Trời cao tít,
Nghĩa MẸ như là Biển rộng sâu.
Bốn phận làm Con cần phải nhớ:
Công CHA, Nghĩa MẸ khắc trong đầu

Trọn đạo làm Người.

Ơn THẦY, Nghĩa MẸ lẫn Công CHA,
Ghi nhớ nằm lòng phải cả Ba.
Đỗ đạt đương nhiên nhờ dậy dỗ,
Thành danh tất phải bỏ công ra.
Làm Người đi đứng cần ngay thẳng,
Khúm núm a dua chuốc nhục mà.

THẦY TÔI. (1)

THẦY Tôi tuổi hạc Chín mươi rồi,
Tóc bạc, da mồi, điểm nổi trôi.
Giọng nói thân thương không khác trước,
Dáng đi chậm rãi tựa xưa thôi.
Mắt nhìn nhắc nhở lời răn dạy,
Tay bắt truyền hơi để tiếp bồi.

THẦY TÔI. (2)

THẦY của Tôi tính nhún nhường,
Giờ đây mái tóc trắng như sương.
Tiếng cười ngày trước ghim nơi Lốp,
Giọng nói xưa kia để lại Trường.
Chậm rãi bảo ban khi dậy dỗ,
Tận tâm, tận sức để soi đường.

Ơn THẦY.

Dưới mái Học Đường rợp bóng cây,
Ơn THẦY tỏa ngát mãi luôn đây.
Tôn Sư tạc dạ công diu đất,
Trọng đạo ghi lòng việc dựng xây.
Năm tháng kiên trì quên mệt mỏi,
Tận tâm hướng dẫn mặc hao gầy.

Tình xưa, Nghĩa cũ.

Nói tới Trường xưa: Thật đáng yêu,
Tràn đầy kỷ niệm nhớ thương nhiều.
TRÒ nay Bấy mấy đi đây đó,
THẦY cũ gần trăm đạo sáng chiều.
Cuộc sống chỉ làm phai mái tóc,
Bên nhau Tình Nghĩa nói muôn điều.

BẠN XƯA.

Mấy chục năm rồi mới gặp đây,
BẠN XƯA với dáng vẫn cao gầy.
Da mồi loáng thoáng như hoa gắm,
Tóc bạc từng vùng tựa cụm mây.
Điều bộ đứng đi còn chững chạc,
Nói năng nội khí thấy còn đầy.

Gặp lại BẠN XƯA (1)

Bấm một năm qua dạ nhớ ơi,
BẠN XƯA nay gặp: Tạ ơn Trời.
Bắt tay truyền cảm vui vô hạn,
Tâm sự hàn huyên thật tuyệt vời.
Mái tóc giờ đây tuy đã bạc,
Nhưng Tình Bằng Hữu chẳng hề vơi.

Gặp lại BẠN XƯA (2)

Bốn tám năm qua nửa cuộc đời,
BẠN BÈ phân tán khắp nơi nơi.
Thời gian tưởng nhớ xây thành núi,
Ngày tháng mong tìm lấp biển khơi.
Gặp lại BẠN XƯA tuy tóc bạc,
Nhưng Tình Bằng Hữu chẳng hề vơi.

Người BẠN Trong Mơ.

Mỗi khi gặp lại BẠN Trong Mơ,
Mừng rỡ dường như nước vỡ bờ.
Tâm sự triền miên lâu cả tiếng,
Hàn huyên liên tục mất hàng giờ.
Niềm mong, nỗi nhớ dần tan biến,
Khiến tình nhìn quanh dạ thẫn thờ.

BẠN HỌC.

BẠN Tôi phân tán khắp nơi nơi,
Muốn gặp thành ra khó quá trời.
Ảnh cũ trong tay tuy đã bạc,
Tình xưa nơi óc vẫn vương hơi.
Về Già mắt kém luôn hy vọng,
Hội ngộ cùng nhau ngắm biển khơi.

BẠN QUÍ.

BẠN QUÍ trong đời mỗi Chúng Ta,
Tâm Hồn Cao Thượng đáng yêu mà.
Thực lòng chia sẻ, lo toàn diện,
Cởi mở bao dung, cố tối đa.
Cử chỉ tận tình không dối trá,
Đã đem Hạnh phúc tặng gần xa.

BẠN GIÀ HỌP MẶT.

BẠN GIÀ Họp Mặt thấy lứa thừa,
Tóc bạc, Da nhăn thật khác xưa.
Hơi ấm lơ là quên đuổi gió,
Tình nồng vương vãi kệ theo mưa.
Trông về Quê cũ giờ đâu tá,
Vọng tưởng tìm mơ rõ chán chưa.

HỎI BẠN...

Nàng Xuân xồng xộc đến nơi rồi,
Quê cũ BẠN XƯA có nhớ Tôi.
Lưu Bút Học Sinh bao thú vị,
Thâm Niên Nghề Nghiệp lắm chơi vui.
Mai này có dịp ngồi bên nhĩ,
Khó bắt Tội Minh nói ít thôi.

Người Đẹp Sông Hương.

Miền Trung Gái Huế đẹp khôn lường,
Trên, Dưới, Ngoài, Trong gọi vắn vương.
Đằng trước non cao hình Núi Ngự,
Phía sau sóng cuốn mặt Sông Hương.
Tóc thề đan gió ru vào mộng,
Áo trắng trinh nguyên quện luyến thương.

Người Đẹp Trong Tranh.

Trong Tranh Người Đẹp sắc khuynh thành,
Soi bóng mặt hồ rủ liễu xanh.
Mắt phượng mày ngài trông sắc xảo,
Mặt hoa da phấn thấy tinh anh.
Toàn thân trên dưới đều thanh tú,
Muốn vát mà sao dạ chẳng đành.

CÁI GÒ.

CÁI GÒ Mường Mán được nâng cao,
Chim chóc dù ham chẳng dám vào.
Xa ngó phòng to lo lạc động,
Gần xem đồ sộ sợ chiêm bao.
Ngó quanh, ngó quẩn đành bỏ chạy,
Đầu óc quay cuồng, mắt tóe sao.

BÒ NHÍ.

BÒ NHÍ kể đây loại cẳng dài,
Khi vùi nhõng nhẽo quả là dai.
Gối, Chăn, Giường ngủ luôn thay mốt,
Dù, Bóp, Xe hơi đổi lai rai.
Hứng chí Nhảy đầm cho tới sáng,
Tiền xài vung vít chết mặt Ai.

MỸ NHÂN.

MỸ NHÂN hình dáng đẹp vô ngần,
Hoàn chỉnh từ đầu đến gót chân.
Trang sức điểm tô phủ mọi chỗ,
Xiêm y tha thướt hở quanh thân.
Tay măng vén tóc như khêu gợi,
Mắt liếc đưa tình gạ ái ân.

CẢNH THIÊN NHIÊN.

Cảnh Vật Thiên Nhiên đẹp tuyệt vời,
Bao quanh quuyến rũ khiến chơi vơi.
NÚI NON trùng điệp, Cao diu Thấp,
CÂY CỎI tùm lum, Lớn nít Trời.
HOA LÁ xanh tươi vươn theo gió,
CỎ NON giỡn nắng trải dài phơi.

YẾM ĐÀO.

YẾM ĐÀO buông thả gió đông đưa,
Đưa sắc phô trương sức có thừa.
Ươm nắng nổi lên tặng vẻ đẹp,
Ngậm sương xếp nếp thấy càng ưa.
Thời gian chậm lại vì lo ngắm,
Cảnh vật ham nhìn bỏ ngủ trưa.

BIÊN TÌNH.

BIÊN TÌNH mà tấm sẽ đâm nghiêng,
Biếng ghé lâu ngày sẽ phát điên.
Lúc tỉnh: Tiếc cơn mê ngắn ngủi,
Khi mê: Mong giấc mộng triền miên.
Hàng ngày ngụp lặn nhiều đâm chán,
Nếu thiếu không xong, thế mới phiền.

Đâu Đáng Duyên Xưa.

Mượn áng mây chiều thả mộng bay,
Tìm nơi cảnh đẹp để mê say.
Mặt da trắng mịn ôm mơ tưởng,
Vóc dáng thon gầy ước vận may.
Tỉnh giấc Nàng Xuân tuy mất dạng,
Nhưng còn hơi ấm ở vòng tay.

GIÉNG PHUN.

GIÉNG PHUN liên tục thấp rồi cao,
Hơi nước lặn che các ngã vào.
Tiên Cảnh mập mờ phong bế tục,
Trần Gian tan biến bám theo sao.
Bồng lai rộng mở đầy nôn nóng,
Đón kẻ thâm giao tự kiếp nào.

CÁI ỚNG ĐIỀU.

Thân Em nhỏ nhắn ngực phình to,
Ai nấy nhìn Em cũng muốn mò.
Miệng rộng tròn vo trông dễ mến,
Chân dài thon thả thấy mà no.
Tay nhỏ, tay ấn xin nhẹ nhẹ,
Miệng hít, môi phà hãy nhớ cho.

ANH BẢO VỆ.

Sáng cấp Dù ra, Tối ẩm vào,
Cuộc đời thú vị biết là bao.
Trong, Ngoài, mọi chỗ mình Ta biết,
Trên, Dưới, nơi nơi rõ có Tao.
To, Nhỏ, Xẹp, Phòng gồng sức cấm,
Nông, Sâu, Rộng, Hẹp cố công bào.

TIẾC THƯƠNG.

Người Thân nay vĩnh viễn xa rồi,
Trống vắng đau buồn bít kín môi.
Tu hạp cả nhà gom ấm áp,
Ra đi riêng lẻ lãnh đơn côi.
Từ nay Thương Tiếc kìm rơi lệ,
Tìm nhớ quay về kỷ niệm thôi.

Tiền Đưa Làn Cuối.

Đường xa với vợ trải buồn tênh,
Chẳng quản nắng nôi lẫn gập ghềnh.
Bên lộ hoa sàu giăng lạnh lẽo,
Trong lòng dạ xót ngấm lênh đênh.
Tâm tư đau đón hòa nhưng nhớ,
Kiếp sống sao mà quá bấp bênh.

KHÓC MẸ.

Nước mắt trào dâng tiễn Mẹ Già,
Đau buồn trống vắng chiếm hồn Ta.
Bóng hình hiền hậu đâu còn thấy,
Cử chỉ ân cần cũng tách xa.
Đôi ngả Âm Dương khôn phụng dưỡng,
Nhớ thương tràn ngập lối vào ra.

CÁT BỤI.

Khó biết mai này ở Thế gian,
Ai còn, Ai mất hoặc ly tan.
Tuổi đời mỗi lúc thêm chồng chất,
Thân thể ròi đây cũng bặt ngàn.
Bản chất hình thành từ Cát Bụi,
Nếu hoàn Cát Bụi có chi than.

CÒN GÌ.

Con Người sau trước cũng lìa đời,
Thân xác đưa về chốn nghỉ ngơi.
Sự nghiệp nhỏ to không thể giữ,
Tiền tài nhiều ít khó cầm chơi.
Còn chăng Tội lỗi cùng Công đức,
Nặng nhẹ mang theo dứt chẳng rời.

Nỗi buồn Nhân thế.

Trước sau ai cũng phải rời xa,
Trống vắng tràn lan khắp mọi nhà.
Còn Trẻ qua đời ôm ấp ước,
Khi Già nằm xuống phủi bôn ba.
Trăm năm dù Thọ đi chẳng nữa,
Sao tránh xuôi tay, thờ hất ra.

SINH, LÃO, BỆNH, TỬ.

Mạnh mấy sau cùng cũng dứt hơi,
Đó là Quyết định của Ông Trời.
BỆNH, SINH khó cản trần Thiên hạ,
LÃO, TỬ khôn ngăn dứt kiếp Người.
Quy luật TỬ, SINH giảng khắp nẻo,
Khởi SINH, LÃO, BỆNH, TỬ qua đời.

NGƯỜI RA ĐI . . .

NGƯỜI đã RA ĐI tạo tiếc thương,
Linh hồn còn đó hừng sâu vương.
Thời gian chậm rãi bồi đau đớn,
Ngày tháng lẩn trôi xóa chán chường.
Nỗi nhớ dần tan như bọt nước,
Tâm tư hầu trở lại bình thường.

Nhà Thơ MAI-HUYỀN-NGA.

MAI-HUYỀN-NGA là bút hiệu của HÀ-MAI-NGUYỄN có từ Năm 1955.

Sanh ngày 14-2-1935 tại Tỉnh Nam Định Bắc phần Việt-Nam, ông là con thứ 2 trong số 12 người con của Nhà Giáo HÀ-MAI-ANH, Dịch giả cuốn Tâm Hồn Cao Thượng.

Di cư từ Bắc Việt-Nam vào Nam Việt-Nam năm 1954, sống tại Sài Gòn, tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm Sài Gòn năm 1959, ông làm Giáo Sư cho tới năm 1975.

Sau biến cố 30-4-1975 ông đã di dân sang Hoa-Kỳ sống tại California 1988 làm thợ Điện Tử Sensor cho Hãng BEI Duncan Electronics Sensors đến năm 2000 thì về hưu trí đúng 65 tuổi.

Ông làm Thơ từ hồi còn đi học và rất thích làm loại Thơ Đường (Thất Ngôn Bát Cú).

Sau này đọc lại các bài Thơ Đường ông nhận thấy loại này thật quá gò bó khi làm và khí thơ rất nặng nề nên vào khoảng tháng 12 năm 1998 ông mới tìm tòi đưa ra loại Thơ Lục Cú chỉ gồm có sáu câu mà thôi.

Với loại Thơ Lục Cú này ông thấy đỡ bị gò bó khi làm và ý của thơ nhẹ nhàng hơn, đầy đủ để diễn tả tâm tư, tình cảm của mình.

Đến năm 2008, ông gia nhập vào Hội Thơ Tài Tử Việt-Nam Hải Ngoại (Vietnamese International Poetry Society)